

sygn. akt I C 13/23 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 lutego 2023 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Danuta Kozikowska

po rozpoznaniu w dniu 07 lutego 2023 r. w Kwidzynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.

przeciwko E. T.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej E. T. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. kwotę 1.702,14 zł (jeden tysiąc siedemset dwa złote 14/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 października 2022r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej E. T. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. kwotę 1.117 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;
3. nadaje wyrokowi w punkcie 1. rygor natychmiastowej wykonalności.

sędzia Danuta Kozikowska

Sygn. akt I C 13/23 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Danuta Kozikowska

Protokolant: sekretarz sądowy Edyta Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2023 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.

przeciwko E. T.

o zapłatę

utrzymuje w mocy wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 07 lutego 2023 roku w sprawie I C 13/23 upr. w całości.

sędzia Danuta Kozikowska

sygn. akt I C 13/23 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. wnosił o zasądzenie od pozwanej E. T. kwoty 1.702,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, tj. od dnia 19 października 2022 r. do dnia zapłaty. Powód wnosił nadto o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu oraz kosztów poniesionych w elektronicznym postępowaniu upominawczym przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 12 lipca 2022 r. pozwany złożył wniosek o udzielenie pożyczki przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, tj. za pośrednictwem sieci Internet, który poddany został ocenie zdolności kredytowej w ramach serwisu internetowego www.(...).pl. Pozwana wybrała interesującą ją ofertę i wariant pożyczki, a następnie złożyła wniosek za pośrednictwem ww. serwisu internetowego poprzez uzupełnienie interaktywnego formularza. Warunkiem udzielenia pożyczki gotówkowej było utworzenie panelu klienta, a następnie uzupełnienie dostępnego w jego ramach wniosku o pożyczkę. Wraz z utworzeniem panelu klienta, a tym samym zainicjowaniem procesu składania wniosku o pożyczkę nastąpiła procedura weryfikacji adresu e-mail oraz weryfikacja numeru telefonu komórkowego, podanego przez wnioskodawcę w interaktywnym formularzu, za pomocą jednorazowych kodów autoryzacyjnych. Po pomyślnym zweryfikowaniu wprowadzonych danych powód poinformował pozwaną o przyjęciu wniosku o pożyczkę i uruchomieniu procedury oceny zdolności kredytowej. W efekcie pozytywnej weryfikacji zdolności kredytowej pozwanemu udostępniono zarówno za pośrednictwem przesłanej wiadomości e-mail, jak i w ramach panelu klienta następujące dokumenty na trwałym nośniku: wzór umowy pożyczki, formularz informacyjny oraz wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy pożyczki. Pozwana złożyła oświadczenie woli w przedmiocie zawarcia umowy pożyczki na odległość, co jednocześnie potwierdziła poprzez posłużenie się jednorazowym kodem autoryzacyjnym. Po pomyślnym zweryfikowaniu tego kodu powód poinformował pozwaną o zawarciu umowy pożyczki na odległość i uruchomieniu wypłaty całkowitej kwoty pożyczki, udostępniając za pośrednictwem przesłanej wiadomości e-mail i w ramach panelu klienta zawartą umowę pożyczki, formularz informacyjny do umowy pożyczki oraz wzór oświadczenia o odstąpieniu od zawartej umowy pożyczki. Kwota udzielonej pożyczki została wypłacona pozwanej w formie przelewu na wskazany przez nią rachunek bankowy (usługa szybkiego przelewu świadczona przez instytucję płatniczą), który został uprzednio zweryfikowany poprzez wykonanie przez pozwaną przelewu opłaty weryfikacyjnej w kwocie 1 złotego. Wobec powyższego w dniu 12 lipca 2022 r. pozwana będąca konsumentem zawarła umowę pożyczki z powódką na następujących warunkach: kwota udzielonej pożyczki 1.800,00 zł, całkowita kwota do zapłaty 1.824,59 zł, całkowita kwota pożyczki 1.500,00 zł, oprocentowanie całkowitej kwoty pożyczki w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych uregulowanych w art. 359 § 2 Kodeksu cywilnego, tj. sumy stopy referencyjnej NBP i 3,5 punktów procentowych, spłata jednorazowo do dnia 11 sierpnia 2022 r. Z uwagi na brak terminowych wpłat pozwana została wezwana do zapłaty wymagalnych należności. Do dnia wniesienia pozwu pozwana dokonała 1 wpłaty w łącznej kwocie 200,00 zł, która została zaliczona na poczet spłaty wymagalnych należności z tytułu ww. umowy pożyczki, tj. na poczet kapitału pożyczki kwota 143,45 zł, na poczet oprocentowania całkowitej kwoty pożyczki kwota 24,59 zł, na poczet odsetek od zadłużenia przeterminowanego kwota 31,96 zł. Niniejsze roszczenie było przedmiotem postępowania przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie, który wydał postanowienie o umorzeniu postępowania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Powód wyjaśnił, że dochodzona pozwem należność stanowi sumę wymagalnych i niespłaconych należności:

- 1.656,55 zł tytułem kapitału pożyczki;
- 45,59 zł tytułem odsetek od zadłużenia przeterminowanego.

Pozwana E. T. nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie zajmując stanowiska w przedmiocie jego treści i zawartych w nim żądań.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie w dniu 07 lutego 2023 r. wydał wyrok zaoczny uwzględniający żądania pozwu.

Pozwana E. T. w terminie wniosła sprzeciw od wyroku zaocznego z dnia 07 lutego 2023 r., wnosząc o uchylenie wyroku zaocznego w całości, oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, że kwestionuje sam fakt zawarcia umowy pożyczki z powodem. Zaprzeczyła, aby wyraziła wolę zawarcia umowy pożyczki z powodem oraz aby zaakceptowała warunki umowy pożyczki. Kwestionowała, aby wniosła o udzielenie jej pożyczki, tj. aby złożyła pożyczkodawcy wniosek o udzielenie pożyczki, a także, aby taki wniosek podpisała. W konsekwencji zakwestionowała sam fakt złożenia przez siebie oświadczenia woli o zawarciu umowy pożyczki z powodem, a tym samym zawarcie spornej umowy pożyczki między stronami postępowania. Wtórnik dokumentów przedłożone przez powoda nie dowodzą, aby do zawarcia spornej umowy w istocie doszło, a fakt ten jest sporny między stronami postępowania. Co więcej nie dowodzą również treści stosunku prawnego, który miałyby łączyć strony postępowania. Pozwana kwestionowała, aby strony postępowania łączył stosunek prawny o treści jak w przedłożonych przez powoda wtórnikiach dokumentów.

Niezależnie od powyższego pozwana zakwestionowała ważność oraz moc dowodową przedłożonej przez powoda umowy z uwagi na niedochowanie prawem przewidzianej formy – przedłożona umowa pożyczki nie została opatrzona stosownymi podpisami pozwanej ani osoby występującej w imieniu powoda. Ponadto pozwana zakwestionowała prawdziwość treści dokumentów przedłożonych przez powoda zarówno co do istnienia wierzycelności, jak i jej wysokości. Zaprzeczyła, aby otrzymała od powoda jakiegokolwiek środki z tytułu spornej umowy pożyczki. W odniesieniu do powyższego zakwestionowała prawdziwość treści wynikających z przedłożonych przez powoda potwierdzeń wykonania transakcji płatniczych. Zaprzeczyła zarówno, aby pozwana dokonała przelewu w kwocie 1 zł na rachunek powoda, jak również, aby ten wypłacił jej następnie umówioną kwotę pożyczki. Ponadto wskazała, że z przedłożonego przez powoda potwierdzenia przelewu nie wynika w żaden sposób, z jakiego tytułu miała zostać uiszczona wpłata rzekomo dokonana przez pozwaną, a zatem nie sposób przyjąć, aby dotyczyła weryfikacji rachunku bankowego pozwanej. Ponadto zakwestionowała prawdziwość treści wydruków z systemu teleinformatycznego powoda pod kątem zarówno istnienia wierzycelności, jak i jej wysokości.

Nadto pozwana zakwestionowała powództwo co do wysokości i zaprzeczyła twierdzeniom powoda, aby miała zadłużenie dochodzone pozwem i aby jego składowe i ich wysokość kształtowały się tak jak to podał powód w pozwie. Zakwestionowała wysokość ustalonej prowizji skazując, że koszty tej prowizji były nadmierne, a przez to sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, co prowadzi do nieważności dotyczących ich postanowień umowy, a co za tym idzie nieważności całej umowy, gdyż bez tych postanowień nie zostałaby ona w ogóle zawarta. W związku z powyższym pozwana wskazała, że umowa kredytu konsumenckiego obejmuje prowizję za jej udzielenie w rażąco wygórowanej wysokości, mimo że pożyczka udzielona została na krótki okres. Znamiennym jest, że RRSO wskazane w umowie rażąco przekracza nawet dopuszczalne ustawą o kredycie konsumenckim ramy kosztów pozaodsetkowych. Nadto umowa została zawarta na ogólnie stosowanym wzorze, a tak wysoka prowizja nie została niczym umotywowana. Pozwana kwestionowała wysokość prowizji pod kątem wydatków pożyczkodawcy związanych z umową pożyczki bądź też uzasadnienie jej pod kątem kosztów prowadzonej działalności gospodarczej pożyczkodawcy. Nieważność umowy pożyczki w razie jej istnienia wynikałaby również z tego, iż bezskuteczne względem pozwanej – z uwagi na ich abuzywność – są postanowienia dotyczące całkowitego kosztu kredytu obejmujące prowizję za udzielenie pożyczki, bez których umowa pożyczki nie zostałaby zawarta. Koszty działalności pożyczkodawcy ani wydatki związane

z zawarciem umowy na ogólnie stosowanym przez niego wzorze tego nie uzasadniały, zaś pozwanej nie wskazano, dlaczego naliczono tak wysokie opłaty i nie uzgodniono z nią ich wysokości indywidualnie, lecz je narzucono. Pożyczkodawca nigdy takich kosztów nie poniósł, są one bezzasadne od ekonomicznej i gospodarczej strony działalności pożyczkodawcy. Postanowienia umowy dotyczące tychże kosztów nie zostały z pozwaną uzgodnione indywidualnie, tymczasem kształtują jej prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interes pozwanej z uwagi na fakt, iż nie wiążą się z kosztami i czynnościami po stronie pożyczkodawcy, a w zakresie w jakim są z nimi związane rażąco przekraczają rzeczywiste koszty. Opłaty miały w ocenie pozwanej zmierzać do tego, aby zwiększyć koszty ponad dopuszczalne odsetki maksymalne od udzielonej pożyczki. Bezskuteczne względem konsumenta postanowienie umowy nie wiąże go, co oznacza, że powstaje stan, jakby umowa nie zawierała takiego postanowienia. Ponieważ jednak bez tego postanowienia umowa pożyczki nie zostałaby zawarta, całą umowę uznać należy za nieważną.

Ponadto pozwana zaprzeczyła, aby powód wzywał ją do zapłaty. Zakwestionowała prawdziwość treści wynikających z przedłożonego przez powoda potwierdzenia odbioru co do faktu doręczenia jej wezwania do zapłaty, a także, aby przesyłka, która miała zostać wysłana do pozwanej zawierała wezwanie do zapłaty.

Powód w odpowiedzi na sprzeciw podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana E. T. w dniu 12 lipca 2022 r. o godzinie 18:59:15 za pośrednictwem serwisu internetowego [www\(...\).pl](http://www(...).pl) wystąpiła do powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. z elektronicznym wnioskiem o udzielenie jej pożyczki w kwocie 1.500,00 zł z okresem spłaty 30 dni.

W tym samym dniu powód oraz pozwana zawarli za pośrednictwem serwisu internetowego [www\(...\).pl](http://www(...).pl) umowę pożyczki numer (...).

Powód udzielił pozwanej pożyczki gotówkowej w kwocie 1.800,00 zł na okres od dnia 12 lipca 2022 r. do dnia 11 sierpnia 2022 r. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 1.824,59 zł i stanowiła sumę całkowitej kwoty pożyczki oraz całkowitego kosztu pożyczki. Całkowita kwota pożyczki wynosiła 1.500,00 zł i stanowiła kapitał pożyczki udostępniony pozwanej w dniu zawarcia umowy z wyłączeniem części kapitału pożyczki przeznaczonego na pokrycie prowizji. Pozwana zobowiązała się zwrócić całkowitą kwotę do zapłaty w dniu 11 sierpnia 2022 r.

Od kapitału pożyczki powód pobrał prowizję za udzielenie pożyczki gotówkowej w wysokości 300,00 zł. Całkowity koszt pożyczki wynosił 324,59 zł i stanowił sumę kwoty prowizji 300,00 zł oraz kwoty odsetek należnych za cały okres obowiązywania umowy w wysokości 24,59 zł.

Całkowita kwota pożyczki była oprocentowana według zmiennej stopy procentowej, stanowiącej w stosunku rocznym dwukrotność wysokości odsetek ustawowych, tj. sumy stopy referencyjnej NBP i 3,5 punktów procentowych. Szacunkowa kwota odsetek należnych za cały okres obowiązywania umowy wynosiła 24,59 zł przy założeniu, że oprocentowanie nie ulegnie zmianie w całym okresie obowiązywania umowy, a pożyczkobiorca dokona terminowej spłaty całkowitej kwoty do zapłaty.

Od kwoty niespłaconego w terminie kapitału pożyczki powód zastrzegł sobie prawo naliczania odsetek za opóźnienie według zmiennej stopy procentowej, stanowiącej w stosunku rocznym dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie uregulowanych w art. 481 § 2 Kodeksu cywilnego, tj. sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych.

Kwota pożyczki w wysokości 1.500,00 zł zgodnie z umową została wypłacona w dniu 12 lipca 2022 r. na rachunek bankowy pozwanej numer (...).

/dowód: umowa pożyczki numer (...) – k. 13 – 14, wydruk z systemu C. zawierający wniosek o udzielenie pożyczki – k. 17 – 18, potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej – k. 21/

W wiadomości wysłanej drogą elektroniczną w dniu 12 lipca 2022 r. na adres e-mail (...) powód poinformował pozwaną o pozytywnym rozpatrzeniu wniosku o pożyczkę w wyniku pozytywnej oceny zdolności kredytowej. W załączniku do przedmiotowej wiadomości powód przesłał pozwanej wzór umowy pożyczki, formularz informacyjny do zawartej umowy pożyczki oraz wzór oświadczenia o odstąpieniu od zawartej umowy pożyczki.

Następnie w wiadomości wysłanej drogą elektroniczną w dniu 13 lipca 2022 r. na wyżej wskazany adres poczty elektronicznej powód poinformował pozwaną o udzieleniu jej pożyczki. W załączniku do przedmiotowej wiadomości powód przesłał pozwanej zawartą umowę pożyczki, formularz informacyjny do zawartej umowy pożyczki oraz wzór oświadczenia o odstąpieniu od zawartej umowy pożyczki.

/dowód: wydruki wiadomości e-mail – k. 19/

Pozwana na poczet przedmiotowej pożyczki dokonała jednej wpłaty w kwocie 200 zł w dniu 07 września 2022 r.

/dowód: potwierdzenie przelewu – k. 54/

Powód pismem z dnia 12 września 2022 r. wezwał pozwaną do zapłaty należności w kwocie 1.658,65 zł (w tym 1.655,27 zł z tytułu niespłaconego kapitału pożyczki i 3,38 zł z tytułu odsetek od zadłużenia przeterminowanego) wraz z dalszymi odsetkami od zadłużenia przeterminowanego do dnia zapłaty w wysokości 1,20 zł dziennie. Powód poinformował pozwaną, że w przypadku braku niezwłocznej spłaty całego wyżej wymienionego zadłużenia będzie uprawniony do dochodzenia przedmiotowej należności na drodze postępowania sądowego i egzekucyjnego, a w przypadku braku zapłaty w ciągu miesiąca od daty wysłania wezwania informacja o zobowiązaniu może być przekazana do Krajowego Rejestru Długów biura Informacji Gospodarczej S.A.

Wezwanie do zapłaty wysłane do pozwanej na adres ul. (...), (...) została zwrócona po dwukrotnym awizowaniu.

/dowód: wezwanie do zapłaty – k. 22, zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 23/

Powód w dniu 19 października 2022 r. wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego z pozwem przeciwko pozwanej E. T. o zapłatę kwoty 1.702,14 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie i kosztami postępowania.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 28 października 2022 r., sygn. akt VI Nc-e 1430764/22 umorzył postępowanie na podstawie art. 505³³ k.p.c. wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

/dowód: wydruk akt sprawy VI Nc-e 1430764/22 – k. 9 – 12 (pozew – k. 9 verte – 11 verte, postanowienie z dnia 2022-10-28 – k. 12)/

Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Sąd uznał roszczenie powoda za uzasadnione.

Stan faktyczny Sąd ustalił wyłącznie na podstawie dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda. Pozwana bowiem nie zaoferowała Sądowi żadnych dowodów. Co więcej, nie odpowiedziała na zobowiązanie Sądu do złożenia oświadczenia, czy jest właścicielką rachunku bankowego, na który powód przekazał kwotę pożyczki, do przedłożenia zaświadczenia z (...), że nie jest właścicielką tego rachunku bankowego oraz złożenia wyciągu z przedmiotowego rachunku bankowego za okres od dnia 11 lipca 2022 roku do dnia 13 lipca 2022 r. Nie złożyła również pisemnych wyjaśnień, z jakiego tytułu otrzymała kwotę 1.500 zł w dniu 12 lipca 2022 r. od powoda na swój rachunek bankowy oraz z jakiego tytułu dokonała wpłaty na poczet częściowej spłaty.

Ponadto pozwana wezwana przez Sąd do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania w charakterze strony pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania, bez usprawiedliwienia nie stawiła się na rozprawie wyznaczonej na dzień 17 kwietnia 2023 roku, wobec czego Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanej.

W związku z powyższym wiele spornych kwestii Sąd rozstrzygnął na korzyść powoda, o czym będzie szerzej mowa w dalszej części uzasadnienia.

Z przedłożonych dokumentów wynika, że powód zawarł z pozwaną umowę pożyczki numer (...) z dnia 12 lipca 2022 r. Pozwana nie uregulowała w terminie zadłużenia, co doprowadziło do powstania zaległości. Powyższe okoliczności wbrew zarzutom pozwanej powód wykazał stosownymi dokumentami.

Zaznaczyć należy, że zgodnie z art. 77³ k.c. dokumentem jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jej treścią. Wobec powyższego wbrew zarzutom pozwanej za dokumenty Sąd uznał również przedłożone przez powoda niepodpisane, nieautoryzowane ani niepoświadczone za zgodność z oryginałem kserokopie i wydruki komputerowe, określane przez pozwaną mianem „wtórników”.

W niniejszej sprawie pozwana w sprzeciwie od wyroku zaocznego podniosła szereg zarzutów, zaprzeczając przede wszystkim, by zawarła z powodem (...) Sp. z o. o. z siedzibą w T. złożoną do akt sprawy umowę pożyczki.

Zaznaczyć należy, że zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki jest zatem umową dwustronnie obowiązującą. W przypadku pożyczki pieniężnej pożyczkodawca po przekazaniu pożyczkobiorcy ustalonej kwoty pieniężnej ma zatem prawo żądać zwrotu pożyczonych środków finansowych.

W niniejszej sprawie umowę pożyczki zawarto przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość.

Definicja umowy na odległość zawarta zostało w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (tekst ujednolicony Dz.U. z 2020 r. poz. 287).

Zgodnie z tym przepisem umowa taka jest zawierana przez przedsiębiorcę z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy wyłącznie.

Niewątpliwie z inicjatywy pozwanej pomiędzy nią a powodem doszło do zawarcia w drodze elektronicznej umowy regulowanej przez ustawę z dnia 18 lipca 2002 roku o świadczeniu usług drogą elektroniczną (tekst ujednolicony Dz. U. z 2020 r., poz. 344).

Zawarta pomiędzy powodem a pozwaną umowa określona jako umowa pożyczki numer (...) pod względem prawnym stanowi kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst ujednolicony Dz.U. z 2022 r., poz. 246). Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1). Natomiast przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13). Przedmiotowa umowa pożyczki spełnia powyższe przesłanki, wobec czego stosuje się do niej przepisy przytoczonej ustawy. Konsument, który zawarł na odległość umowę o usługi finansowe, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie, w niniejszej sprawie w terminie czternastu dni od daty zawarcia

umowy (art. 27 ustawy o prawach konsumenta). W niniejszej sprawie pozwana nie wykazała, aby od zawartej umowy odstąpiła, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 6 k.c.

Podkreślić należy, że pozwana nie wykazała, by ktoś wykorzystał jej dane osobowe do uzyskania pożyczki. Logicznym w świetle zasad doświadczenia życiowego jest, że gdyby zdarzenie takie miało miejsce, to pozwana zawiadomiłaby organy ścigania, a w toku niniejszego procesu w celu podjęcia obrony przed nieuzasadnionymi roszczeniami powoda stawiałaby się na rozprawie celem złożenia zeznań w charakterze strony na okoliczność bezprawnego wykorzystania jej danych osobowych. Tak postępuje człowiek należycie dbający o swoje interesy.

W ocenie Sądu powód w niniejszym procesie nie musiał wykazywać dokumentami całej procedury poprzedzającej udzielenie pozwanej pożyczki. Obowiązkiem powoda było wykazanie faktu zawarcia umowy, z której wywodzi swoje roszczenie, któremu to obowiązkowi podołał przedkładając wydruk umowy pożyczki numer (...). Zbędne było natomiast wykazywanie złożenia przez pozwaną wniosku o udzielenie pożyczki. Okoliczność ta nie miała bowiem znaczenia w obliczu faktu, że umowa pożyczki została zawarta. Mimo to powód okoliczność tę wykazał poprzez przedłożenie wydruku z Systemu C. zawierającego dane wniosku o pożyczkę oraz wydruków wysłanych do pozwanej wiadomości e-mail potwierdzających złożenie wniosku oraz udzielenie ww. umowy pożyczki. Podkreślić należy, że pozwana w sprzeczności od wyroku zaocznego nie zaprzeczyła faktowi otrzymania tych wiadomości. Nie podnosiła również, aby nie należał do niej adres poczty elektronicznej (...), na który omawiane wiadomości zostały wysłane.

W związku z powyższym dowody przedłożone przez powoda w ocenie Sądu są wystarczające dla uznania za udowodniony fakt zawarcia umowy pożyczki i nie stoi temu na przeszkodzie okoliczność, że umowa ta nie została własnoręcznie podpisana przez pozwaną.

Ponadto powód za pomocą potwierdzenia wykonania transakcji płatniczej wykazał fakt przekazania pozwanej kwoty stanowiącej przedmiot umowy pożyczki (k. 21). Pozwana kwestionowała wprawdzie wartość dowodową wyżej wskazanego potwierdzenia transakcji płatniczej, jednakże mimo wyraźnego pisemnego zobowiązania Sądu nie zaprzeczyła, że rachunek bankowy numer (...) należał do niej. Nie przedłożyła również zaświadczenia z (...) na tę okoliczność. Mimo wniosku powoda i zobowiązania Sądu nie przedstawiła również dowodu przeciwnego w postaci wyciągu z wyżej wskazanego rachunku bankowego, z którego wynikałoby, że w dniu 12 lipca 2022 r. nie otrzymała wskazanej w potwierdzeniu transakcji kwoty 1.500,00 zł. Nie złożyła też oświadczenia, z jakiego tytułu (innego niż umowa pożyczki) otrzymała od powoda sporną kwotę, ani potwierdzenia niezwłocznego przelewu zwrotnego ww. kwoty, jak powinna postąpić osoba uczciwa, która otrzymała środki finansowe mimo niezawarcia żadnej umowy pożyczki. Pozwana nie udowodniła zatem ani nawet w żaden sposób nie uprawdopodobniła swoich twierdzeń o braku woli zawarcia umowy pożyczki z wierzycielem pierwotnym. Nie wykazała również, aby kwotę 1.500 zł otrzymała w ramach innego stosunku prawnego, co byłoby zresztą niezwykle mało prawdopodobne zważywszy na fakt, że w tytule przelewu wyraźnie wskazano numer pożyczki (...). Ponadto data przedmiotowej transakcji płatniczej jest tożsama z datą zawarcia umowy pożyczki. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał omówione potwierdzenie transakcji płatniczej za wiarygodny dowód.

Wobec udowodnienia przez powoda przekazania pozwanej wynikającej z umowy kwoty pożyczki zarzut pozwanej, jakoby nie wyrażała ona woli zawarcia umowy pożyczki w kształcie przedstawionym w uzasadnieniu pozwu oraz nie akceptowała jej warunków uznać należało za element strategii procesowej mającej na celu zakwestionowanie praktycznie wszystkich twierdzeń powoda, albowiem pozwana nie wykazała, aby zawierała z pożyczkodawcą będącym powodem umowę o innej treści.

Istotnym jest również okoliczność, że pozwana nie zaprzeczyła, że faktycznie w dniu 07 września 2022 r. dokonała na rzecz powoda wpłaty kwoty 200 zł (potwierdzenie przelewu k. 54). Nieracjonalnym i niezgodnym z zasadami doświadczenia byłoby przekazywanie pożyczkodawcy jakichkolwiek kwot bez wcześniejszego zawarcia umowy pożyczki i otrzymania z tego tytułu środków finansowych.

Reasumując, dowody przedłożone przez powoda w ocenie Sądu są wystarczające dla uznania za udowodniony fakt zawarcia umowy pożyczki i nie stoi temu na przeszkodzie okoliczność, że dokument ten nie został podpisany przez

pozwaną własnoręcznie ani przy użyciu kwalifikowanego podpisu elektronicznego. Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Przytoczony przepis nie wprowadza jednak rygoru nieważności, co oznacza, że umowa o kredyt konsumencki niepodpisana przez kredytobiorcę jest ważna w świetle art. 73 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli ustawa zastrzega dla czynności prawnej formę pisemną, dokumentową albo elektroniczną, czynność dokonana bez zachowania zastrzeżonej formy jest nieważna tylko wtedy, gdy ustawa przewiduje rygor nieważności.

Podkreślić należy, że ważnym warunkiem zawarcia umowy pożyczki na odległość jest przedstawienie konsumentowi przed zawarciem umowy w sposób jasny i zrozumiały wszystkich informacji na temat warunków i kosztów pożyczki. Dlatego na stronach firm pożyczkowych znaleźć można suwaki służące określaniu dokładnych kosztów pożyczania konkretnej sumy pieniędzy, ramowe umowy pożyczek oraz tabele opłat. Również na stronie internetowej powoda (www.(...).pl) udostępniany został taki suwak, a także regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną oraz słownik pojęć. Ponadto pozwana otrzymała formularz informacyjny w załącznikach do obydwu wiadomości e-mail otrzymanych od powoda. Jak wskazano już we wcześniejszej części uzasadnienia, pozwana nie zaprzeczyła, że ww. wiadomości faktycznie otrzymała. Nie wykazała również, aby w załącznikach do tych wiadomości otrzymała faktycznie dokumenty o innej treści niż dokumenty załączone do pozwu.

Wysokość ostatecznej całkowitej kwoty do zapłaty została wyraźnie wskazana w § 1 ust. 2 umowy pożyczki, która to umowa zawierała również w swej treści termin spłaty pożyczki (§ 3 ust. 1) oraz jej koszty (§ 9 ust. 1 i 2).

Nie budzi również wątpliwości wymagalność roszczenia dochodzonego pozwem. Roszczenie stało się wymagalne z upływem wskazanego w umowie pożyczki terminu spłaty pożyczki, tj. 11 sierpnia 2022 r. (§ 3 ust. 1). Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony do Sądu w dniu 28 grudnia 2022 r. (data nadania przesyłki w placówce pocztowej), a więc w czasie, gdy roszczenie było już wymagalne.

W kontekście powyższego roszczenie dochodzone pozwem uznać należy za uzasadnione co do zasady i wysokości. W toku procesu powód dokładnie wskazał, jakie należności wchodziły w skład kwoty dochodzonej pozwem. Wyjaśnienia powoda były spójne z treścią uzasadnienia pozwu oraz umowy pożyczki, natomiast podniesione przez pozwaną zarzuty w tej materii były bezzasadne.

Również koszty pożyczki przewidziane w umowie w ocenie Sądu nie stanowią klauzul niedozwolonych (abuzywnych). Na koszty pożyczki składały się: prowizja w kwocie 300,00 zł i odsetki w łącznej kwocie 24,59 zł. Każde z tych kosztów związane są z określonymi uprawnieniami i czynnościami pożyczkodawcy. Odsetki umowne stanowią umowne wynagrodzenie za korzystanie przez pożyczkobiorcę ze środków finansowych pożyczkodawcy w okresie, w jaki pożyczkobiorca ma prawo dysponować środkami pieniężnymi pożyczkodawcy. Natomiast prowizja zgodnie z praktyką powszechnie przyjmowaną przez firmy pożyczkowe (takie jak powód) oznacza koszt związany z przygotowaniem, udzieleniem i uruchomieniem pożyczki, stanowiący wynagrodzenie pożyczkodawcy, który pożyczkobiorca zobowiązany jest uiścić w wysokości podanej w umowie pożyczki. W związku z powyższym w ocenie Sądu wbrew zarzutom pozwanej zbyt daleko idące byłoby oczekiwanie od powoda wykazania podjętych czynności związanych z obsługą pożyczki oraz faktycznie poniesionych przez niego kosztów.

Zobowiązanie pożyczkobiorcy do pokrycia powyższych kosztów co do zasady nie jest niedozwolone. Przewidziane w zawartej z pozwaną umowie pozaodsetkowe koszty pożyczki mieszczą się w ustawowym limicie przewidzianym przez ustawodawcę w art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 r.

Zgodnie z ww. przytoczonym przepisem w brzmieniu obowiązującym na dzień zawarcia umowy, tj. 12 lipca 2022 r. Maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru:

w którym poszczególne symbole oznaczają:

MPKK - maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,

K - całkowitą kwotę kredytu,

n - okres spłaty wyrażony w dniach,

R - liczbę dni w roku.

Zgodnie z tym wzorem w niniejszej sprawie pozaodsetkowe koszty umowy pożyczki numer (...) nie mogłyby przekroczyć kwoty 411,99 zł, przyjmując, że całkowita kwota pożyczki wynosiła 1.500 zł, a okres spłaty wyrażony w dniach - 30 dni. W umowie pożyczki którą zawarła pozwana limit ten nie został przekroczony, bo naliczono wynagrodzenie prowizyjne w kwocie 300 zł.

Okoliczność, iż pozaodsetkowe koszty kredytu konsumenckiego nie przekraczają wysokości określonej w art. 36a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim nie wyłącza jednakże oceny, czy postanowienia określające te koszty są niedozwolone (art. 385¹ § 1 k.c.). W związku z powyższym Sąd dokonał analizy postanowień umownych pod tym kątem.

Stosownie do art. 385¹ § 1 k.c. niedozwolonym postanowieniem umownym są postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Postanowienie umowy może zatem zostać uznane za niedozwolone po łącznym spełnieniu wskazanych wyżej przesłanek.

Wbrew twierdzeniom pozwanej brak jest podstaw do uznania, że prowizja była postanowieniem niezgodnionym indywidualnie. Brak jest podstaw do uznania, że zapis o prowizji kształtował prawa i obowiązki pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami. Brak wreszcie podstaw do uznania, że zapis o prowizji rażąco naruszał interesy pozwanej. Kwestię ewentualnej abuzywności zapisu o prowizji Sąd ustalił na podstawie dowodów przedłożonych przez powoda i wniosków z nich wypływających w oparciu o reguły logicznego rozumowania i art. 233 § 2 k.p.c.

Wskazać należy, że niezgodnione indywidualnie są te zapisy na które konsument nie miał wpływu lub zostały włączone do umowy i konsument nie zdawał sobie sprawy z tego faktu. „Uzgodnione indywidualnie” nie oznacza, że konsument negocjował określony zapis umowy i w wyniku negocjacji doprowadził do modyfikacji zapisu. W ocenie Sądu „uzgodnione indywidualnie” są te zapisy, które konsument rozumiał, akceptował i miał teoretycznie możliwość wyboru zawarcia umowy na takich warunkach lub nie. W niniejszej sprawie mimo, że umowa jest zawarta przy użyciu wzorca umownego to zapisy o prowizji zostały zaakceptowane przez pozwaną. Zapisy te są jednoznaczne i bardzo czytelne (wysokość prowizji jest wskazana w § 9 ust. 1 umowy pożyczki). Wysokość prowizji została wskazana jako część całkowitego kosztu pożyczki i określona kwotowo w sposób nie budzący wątpliwości co do wysokości. Wobec powyższego trudno uznać, że pozwana nie zrozumiała treści umowy pożyczki lub nie akceptowała jej warunków w chwili zawierania. Dochowaniem minimalnej należytej staranności powinno być porównanie kwoty pożyczki z całkowitą kwotą do zapłaty.

Pozwana nie skorzystała z przysługującego jej prawa do odstąpienia od umowy bez podania przyczyny w terminie 14 dni od daty zawarcia umowy (§ 10 ust. 1 umowy pożyczki zgodny z art. 27 ust. 1 ustawy o prawach konsumenta), czego skutkiem byłoby wygaśnięcie umowy, mimo że wzór odstąpienia od umowy pożyczki otrzymała w załącznikach do obydwu wiadomości e-mail, które wysłał jej powód. Nic nie stało zatem na przeszkodzie, aby pozwana po uznaniu prowizji za wygórowaną odstąpiła od przedmiotowej umowy i skorzystała z oferty innego pożyczkodawcy, czego jednak nie uczyniła.

Ewidentnie zapis o prowizji nie kształtował praw i obowiązków pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami. Spółka świadcząca usługi udzielania pożyczek gotówkowych, jaką jest powód musi być instytucją rentowną by zapewnić sobie ciągłość działania. Prowizja jest wynagrodzeniem powoda jako pożyczkodawcy należnym za przygotowanie i udzielenie pożyczki oraz obsługę pożyczki w całym okresie kredytowania.

Prowizja w kwocie 300 zł jest niewygórowana przy pożyczce w kwocie 1.500 zł – stanowi zaledwie jej 20 %. Wobec powyższego zapisy umowne w częściach dotyczących naliczenia prowizji nie mają charakteru nieuczciwego i nie są w okolicznościach niniejszej sprawy postanowieniami abuzywnymi.

Zaznaczyć ponadto należy, że zgodnie z § 4 ust. 3 umowy pożyczki powód nie zastrzegł na swoją rzecz żadnej prowizji za dokonanie przez pozwaną spłaty kapitału pożyczki przed terminem.

Pozwana zawarła umowę pożyczki w ramach swobody kontraktowej. Znała treść swojego zobowiązania, w szczególności jego wysokość i termin jego spłaty.

Reasumując, żaden z wyżej przedstawionych zarzutów podniesionych przez pozwaną nie okazał się trafny, dlatego powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Wobec powyższego pozwana na podstawie art. 720 § 1 k.c. powinna zapłacić na rzecz powoda kwotę 1.702,14 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 października 2022 r. (daty wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym), która to data nie jest niewątpliwie przedwczesna biorąc pod uwagę fakt, że obowiązek spłaty pożyczki stał się wymagalny w dniu 11 sierpnia 2022 r.

Ponadto pozwana na podstawie art. 98 k.p.c. jako strona przegrywająca niniejszy spór powinna zwrócić powodowi wszystkie poniesione przez niego koszty postępowania. Na koszty te w łącznej kwocie 1.117 zł składały się zaś kwoty: 200 zł tytułem opłaty od pozwu, 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustaloną na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (tekst ujednolicony Dz.U. 2018 r. poz. 265) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Od kwoty kosztów postępowania pozwana powinna uiścić nadto odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c.

Zgodnie z art. 347 k.p.c. po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

W związku z powyższym Sąd po ponownym rozpoznaniu niniejszej sprawy wobec stwierdzenia bezzasadności sprzeciwu utrzymał w mocy wyrok zaoczny z dnia 07 lutego 2023 r. w całości, o czym orzeczono w sentencji wyroku.

sędzia Danuta Kozikowska